

ЕМИЛИЯН СТАНЕВ
СЛЪНЧЕВОТО ЗАЙЧЕ

chitanka.info

Недалеч от нашата горска хижа всяка вечер излизаше да пасе красива сърна. Моят другар я наричаше Мирка.

През вечер, през две отивахме да се любуваме на сърната. Скривахме се зад дебелите дървета и оттам гледахме как тя пристъпя с тънките си крака и как се ослушва на всяка крачка.

Една вечер сърната се появи по-рано от друг път. Попаса неспокойно на полянката и се прибра долу, в ниската гъста гора.

— Трябва да се е осърнила — каза другарят ми. — Хайде да намерим сърнетата ѝ. Ще хванем едното и ще го опитомим.

Аз се съгласих. Хареса ми да имаме сърне. И без това живеехме самотно в нашата хижа. Пазехме горите и дивеча и рядко виждахме хора.

На другия ден в зори започнахме да претърсваме ниската гора. Надничахме във всеки храст, край всеки пън. Другарят ми високо подвикваше, защото новородените сърнета, които не могат да тичат подир майките си, не се вдигат. Те се таят в шумата и мъчно се забелязват.

По едно време моят другар си загуби калпака.

— Тю да му се не види! — извика той и се защура да го дири в гъстата трева и къпини, с които беше пълна гората.

Дълго шумя и тихичко руга. Току изведнъж нададе силен вик:

— Ей го-о-о! Дръж!

— Какво стана? Калпакът ли ти бяга? — извиках аз и се затекох към него.

— Сърнето бе, дръж-ж! — изрева той и политна с разперени ръце към един храст. — Тука се скри. Бързо, че ще го изтървем. Ах, дяволчето!...

Претърсихме храста, но от сърнето нямаше следа. Ние не се отчайвахме. Шумяхме наоколо, завирахме се из тревата и закачахме дрехите си в къпините и шипките.

Аз се загледах в един пън. Край него беше изникнала гъста жълта трева. В нея забелязах някакво животинче, притиснато към земята. То беше разперило и четирите си крака, сякаш настъпено и вече смазано. Светложълти петна като слънчеви капки пъстрееха по гърба му. Доста дългите му уши, прилични на заешки, лежаха свити назад.

— Ела насам. Ела да го хванем — казах на другаря си. — Ето слънчевото зайче.

— Де е, видя ли го?

Моят другар запълзя като котка из храстите. Но сърнето разбра намерението ни. Скочи като пружинка и търти да бяга.

— Дръж! Дръж! — викахме си ние един на друг, падахме, блъскахме се и най-сетне успяхме да го хванем.

Сърнето запищя през носа си като мишле.

Занесохме го в нашата хижа, сложихме го внимателно на пода. Черните му копитца, малки като охлювчета, се плъзнаха по голите дъски. Сърнето се скри под едно легло, а ние започнахме да спорим как да го кръстим. Най-после се съгласихме да го наречем Май в чест на месеца, през който се беше родило.

Още същия ден аз слязох в града да купя биберон. Напълним биберона с прясно козе мляко, сложим го в устата му и нашият Май суче като бебе. Така се отглеждахме.

А то растеше бързо. Към средата на септември тежеше вече осем килограма. Слънчевите петънца по тялото му бяха изчезнали. Май ни следваше като куче и ние го водехме из планината.

Дойде есента. Заваляха първите студени дъждове. Запълзяха мъгли. Горите оголяха. Дебел килим опадали листа покри земята. Край нашата хижа започнаха да минават стада от сърни.

Един ден нашият Май се изгуби. Тръгна с дивите си събратя и не се върна. Търсихме го няколко дни, тъгувахме и най-сетне загубихме надежда да го видим отново при нас.



Настъпи зимата. Големи преспи се натрупаха по хребета на планината. Ние стояхме в хижата край зачервената печка и слушахме рева на виелицата. Вятърът въртеше снега, блъскаше го в прозорците и свистеше в четирите ъгли на сградата. Хижата потреперваше, стъклата звънтяха. Изведнъж някой като че удари вратата.

Ние се ослушахме.

— Нищо няма — рече моят другар. — Вятърът блъска.

— Може да е някой пътник — казах аз.

След малко вратата пак се удари. Ние се втурнахме в коридора. Навън не се виждаше нищо, освен отминаващата мъгла и въртящият се край прозорците сняг.

Като отворихме пътната врата, бурята хвърли в очите ни облак снежен прах. В същия миг нещо се блъсна в краката ни и затрополи по дъсчения под на коридора.

— Сърна! — извика другарят ми. — Май, нашият Май! — добави той и бързо затвори вратата, да не би сърнето да се върне.

Но Май нямаше такива намерения. Той стоеше малко уплашено и ни гледаше недоверчиво, сякаш искаше да отгатне какво го очаква.

Гъстата му козина беше заснежена. Като се отърси, в коридора се разхвърчаха облак снежинки и капчици вода. Той се изплези и облиза върха на горната си устна с дебелилото си черно езиче.

— Ах ти, неблагодарнико! — рече другарят ми и го улови за предните крака, за да не може да рита.

Изведнъж кучето залая в двора на хижата. През гъстите снежни роища ние забелязахме няколко сърни. Грабнахме пушките, но сенките изчезнаха в мъглата. Тогава разбрахме защо се върна нашият Май. Гонен от вълците, той се е озовал край хижата, спомнил си е за нас и е потърсил нашата закрила. Той прекара зимата в хижата, докато се запролети. Тогава пак пое на воля с дивите си братя и сестри.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.